

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

จากสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในแต่ละระดับชั้น ดังนี้ ในระดับอุดมศึกษา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษา ทั้งนี้เพราะนิสิตนักศึกษาต้องใช้ความรู้ภาษาอังกฤษศึกษาค้นคว้ารับตำราในแขนงวิชาต่าง ๆ ซึ่งพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น ในระดับมัธยมศึกษา ก็เช่นเดียวกัน ถ้านักเรียนของการศึกษาต่อไปในชั้นสูงเมื่อจบการศึกษาแล้ว หรือจำเป็นต้องออกไปประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษจึงยังคงมีความสำคัญต่อเขาเหล่านั้นอยู่ ส่วนในระดับประถมศึกษา ถ้าจะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงจากสภาพที่เป็นอยู่แล้ว จะเห็นได้ว่ามีนักเรียนเพียงบางส่วนที่เรียนภาษาอังกฤษแล้วนำไปใช้ประโยชน์ได้ นักเรียนส่วนใหญ่นักเรียนจำเป็นต้องจบการศึกษาเพียงภาคบังคับ ยังไม่สามารถนำวิชาภาษาอังกฤษที่ดูสำหรับเรียนมาไปใช้ประกอบอาชีพได้ การเรียนภาษาอังกฤษยอมเพิ่มพูนตนเองให้เป็นครู แต่ถารู้แล้วนำไปใช้ประกอบอาชีพเลี้ยงตนไม่ได้ ก็กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ มีผู้แย้งว่า การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา จะช่วยให้นักเรียนนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านคำภาษาอังกฤษที่ปักอยู่ตามขวดยา เครื่องกระป๋อง หรือ สิ่งยังชีพที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และรู้ความหมาย หรือใช้สนทนากับชาวต่างประเทศที่พบปะได้ แต่ในท้องถิ่นชนบทที่ยังห่างไกลความเจริญในด้านต่าง ๆ โอกาสที่จะได้พบปะกับชาวต่างประเทศไม่มีเลย หรือถ้ามีก็น้อยมาก เมื่อไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ก็เลยลืม และในเวลาเรียนก็ไม่ค่อยได้พูด เพราะสภาพการเรียนการสอนไม่เปิดโอกาสให้ได้พูด หรืออาจจะควยสาเหตุอื่น ๆ นานัปการ เมื่อต้องไปพบปะกับชาวต่างประเทศโดยบังเอิญก็ไม่สามารถจะพูดทักทายควยได้

ในความเห็นของผู้วิจัย สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะบรรลุผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับนักเรียน และครูซึ่งเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่สุด ดังที่ แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro) ¹ ไทกลาวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษจะได้ผลดีหรือไม่ มิได้ขึ้นอยู่กับวิธีสอน แต่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญ

ครูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนการสอน ฉะนั้น แม้ตัวผู้เรียนจะสติปัญญาไม่ดี ขาดความสนใจ หรือสถานที่เรียน อุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนหนังสือแบบเรียนเท่าที่มีอยู่ไม่ค่อยดี แต่ถ้ามีครูดี มีความรู้ความสามารถทั้งในด้านเนื้อหาวิชา และการถ่ายทอดวิชาการ ขอบกพร่องทางอื่น ๆ จะได้รับการปรับปรุงจากครู ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีพอสมควร แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีนักเรียนดี มีสถานที่เรียนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ดี มีตำราแบบเรียนเหมาะสมถูกต้องหลัก แต่ถ้าครูไม่มีความรู้ความสามารถ ก็ไม่ทำให้เกิดประโยชน์และมักจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่า ²

ครูจำนวนไม่น้อย มีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอในการที่จะสอนและให้ความรู้แก่นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นต้น ๆ ซึ่งเป็นระดับสำคัญในอันที่จะก่อให้เกิดทัศนคติที่ดี และเป็นระดับของการวางรากฐาน ผู้บริหารบางโรงเรียนมักถือว่านักเรียนในชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ไม่จำเป็นต้องหาครูที่มีคุณวุฒิสูง ๆ และได้รับการฝึกมาเพื่อสอนภาษาอังกฤษโดยตรงมาเป็นครู ใช้เพียงครูธรรมดาที่ไม่มีคุณวุฒิทางวิชาครู และมีความรู้ทางภาษาอังกฤษบ้างเล็กน้อยก็สอนได้ โดยไม่คำนึงถึงผลเสียอันจะเกิดแก่นักเรียน เมื่อเป็นเช่นนี้เด็กย่อมได้รับความรู้ไม่เต็มที่ บางทีอาจจะได้รับความรู้ผิด ๆ ไปจากครู เพราะ

1

Mary Finocchiaro, Teaching English as a Second Language in Elementary and Secondary School (New York: Harpers and Brothers, 1958), p. 10.

2

พรหมณี สาคกริก, "ข้อคิดในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมปลาย," วารสารครูศาสตร์ 4 (มิถุนายน-กันยายน 2514): 56-58.

เด็กเล็กมีความเชื่อมั่นในตัวครูมาก ครูสอนไปอย่างไร เด็กก็เชื่อและยึดมั่นจนจำไว้จนเคยชิน ยากแก่การแก้ไขในภายหลัง ดังนั้น ครูสอนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมาก ฉะนั้น จึงควร จัดให้ครูที่มีความสามารถมาทำการสอนให้แก่เด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพราะถ้าได้ครูที่มีความสามารถเป็นผู้วางรากฐานขั้นต้นให้แก่เด็กอย่างมั่นคงถูกต้องแล้ว การเรียนในขั้นต่อไป ก็จะประสบผลสำเร็จไต่กายขึ้น แต่ถ้าวางรากฐานไม่มั่นคง การเรียนในขั้นต่อไปก็อาจ ล้มเหลวได้เช่นกัน การให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ จึงเป็น เรื่องที่ครูผู้สอนควรสนใจ เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนของนักเรียน เพราะนักเรียน บางคนอาจมองไม่เห็นประโยชน์ดังกล่าว จึงทำให้ความสนใจที่จะเรียนให้ได้ความรู้โดย แท้จริงหย่อนไป และอาจมุ่งแต่เพียงเรียนเพื่อสอบไล่ได้ การที่นักเรียนขาดความกระตือ- รือร้น ทอดถอยจะเนื่องด้วยสาเหตุใดก็ตาม ขอมทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความ ยากลำบาก และไม่บังเกิดผลเท่าที่ควร ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญอันดับแรกที่จะต้องพยายาม หาทางแก้ไข และชี้แนะให้นักเรียนได้เห็นประโยชน์เพื่อผลดังกล่าว ดังที่ สุโร พงษ์ทอง- เจริญ¹ กล่าวว่า ครูต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีและเหมาะสม ครูจำเป็นต้อง เรียนรู้หลักวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) วิธีสอน (Pedagogy) ตลอดจน เทคนิคต่าง ๆ นอกเหนือจากความรู้ความสามารถในภาษาต่างประเทศที่สอน เพื่อช่วยให้ ครูได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลให้นักเรียน เรียนรู้ภาษาให้เกิดสัมฤทธิ์ผลได้ และครูจะได้รับผลดีในการสอนยิ่งขึ้น ถ้ามีความรู้ในเรื่อง จิตวิทยา (Psychology) เพื่อ เป็นแนวทางในการจัดการ เรียนการสอนให้เกิดผลดีต่อนักเรียนได้ในที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สุโร พงษ์ทองเจริญ, "วิธีสอนภาษาอังกฤษ," วิชาชุดครูประกาศนียบัตร- วิชาการศึกษา (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2519), หน้า 3-4.

นอกจากนี้ โจเซฟ มิเชล (Joseph Michel) ¹ ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นงานที่หนักมากสำหรับผู้เรียน แต่ผู้เรียนที่มีสติปัญญาพอสมควรทุกคนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศใดก็ตามหากได้ครูที่ดีและแบบเรียนที่ดี

ในเรื่องความสำคัญของคุณภาพของครู แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro) ² ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอนก็คือครู เพราะครูสามารถสร้างบรรยากาศที่พึงประสงค์แก่ห้องเรียน วางแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และที่สำคัญที่สุดก็คือจัดการเรียนการสอนสนองความต้องการของผู้เรียนได้ ซึ่งการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้ก็ต่ออาศัยสิ่งเหล่านี้ และเชื่อแน่ว่าใครก็ตามที่มีความตั้งใจจริงก็อาจเป็นครูที่มีความชำนาญและมีประสิทธิภาพได้ทั้งนั้น

ทางด้านการส่งเสริมประสิทธิภาพของครูภาษาอังกฤษนั้น พรหมณี สาคกริก ³ แสดงความคิดเห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ยังมีความรู้ในด้านเนื้อหาวิชา และความรู้ในด้านวิธีสอนไม่เพียงพออาจจะขอความช่วยเหลือจากอาสาสมัครที่มาช่วยอยู่ในโรงเรียนให้ช่วยจัดหลักสูตรการอบรมครูที่สอนในระดับเดียวกัน หรือขอความช่วยเหลือไปยังหน่วยศึกษานิเทศก์ สายวิชาภาษาอังกฤษของ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หรือ แผนกนิเทศการศึกษา

¹ Joseph Michel, Foreign Language Teaching: An Anthology (New York: Macmillan Publishing Co., 1967), p. 404.

² Mary Finocchiaro, "Myth and Reality: A Plea for a Broader View," English Teaching Forum, Special Issue: The Art of TESOL, Part I, Vol. XVIII, No. 1 and 2, 1975, pp. 36-37.

³ พรหมณี สาคกริก, "ข้อคิดเห็นในเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา," จันทร์เกษม ฉบับที่ 98 (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2514): 77-79.

กองการศึกษา เพื่อให้จัดอบรมหรือให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่ครูอาจารย์แต่ละกลุ่มตามความสะดวก อีกประการหนึ่งครูควรที่จะกระตือรือร้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ก็พร้อมที่จะเข้ารับการอบรมทางวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับที่ตนเองรับผิดชอบ และติดต่อกับแหล่งวิชาการเพื่อขอวิทยากรตลอดจนอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การเป็นครูภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สำหรับวิธีการสอนที่สำคัญมีแบบต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. วิธีการสอนแบบแปล (Grammar-Translation Method) วิธีการสอนแบบนี้มีแนวความคิดมาจากวิธีการสอนภาษาลาตินในศตวรรษที่ 18 คือผู้สอนใช้ภาษาแม่อธิบายความหมายและวิธีการใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เน้นให้ผู้เรียนจดจำกฎเกณฑ์ให้แม่นยำ วิธีการนี้มีได้เสริมสร้างทักษะในการพูดอย่างที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ได้เลย

2. วิธีการสอนแบบธรรมชาติหรือแบบตรง (Natural Method or Direct Method) วิธีการสอนแบบนี้มีแนวความคิดมาจากวิธีการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ และเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษให้ไต่ถามที่สุด โดยผู้สอนสอนเป็นภาษาอังกฤษล้วน ๆ ใช้ท่าทางและอุปกรณ์การสอนประกอบให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียนโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาแม่ ลำดับชั้นการสอนจะดำเนินเป็นขั้น ๆ จากฟัง พูด ไปจนถึงอ่านและเขียนในสิ่งที่ผู้เรียนเคยได้ยินและเคยฝึกพูดมาแล้ว แต่วิธีการสอนแบบนี้ต้องการผู้สอนที่มีความรู้ความเข้าใจและความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษได้เท่า ๆ กับเจ้าของภาษาเองทีเดียว 007068

3. วิธีการสอนที่เน้นการอ่าน (Reading Method) วิธีนี้เห็นว่าควรจะฝึกให้ผู้เรียนใช้ทักษะที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุดภายในระยะเวลาเรียนที่จำกัด จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในด้านการอ่านภาษาอังกฤษในขอบเขตที่เหมาะสม ให้เรียนรู้คำศัพท์รูปประโยค และสำนวนภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดทักษะด้านการอ่านให้มากที่สุดโดยมีใ้เน้นความสำคัญของทักษะอื่น ๆ

๔. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) มีแนวคิดมาจาก
โครงการสอนภาษาของศูนย์ภาษา ของหน่วยที่พัฒนาสหรัฐ (Armed Service Train-
ing Program) ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่มุ่งเน้นให้ทหารสหรัฐซึ่งจะไปประจำ
ในประเทศต่าง ๆ ฟังและพูดภาษาของเจ้าของประเทศให้คล่องสมควรถ้าวิธีการสอนแบบนี้
จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ครบทุกทักษะ แต่เน้นมากที่การฟัง-พูด และใช้วิธีการฝึกซ้ำ ๆ
และฝึกมาก ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความจำจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ

5. วิธีสอนที่เน้นความคิด (Cognitive Approach) เป็นวิธีการซึ่งมีแนวคิด
มาจากทฤษฎีแห่งความคิด (Cognitive-Code Learning Theory) ซึ่งเน้นให้
ความคิดความเข้าใจมากกว่าความจำ คือเน้นให้ผู้เรียนพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่เรียน
แทนที่จะเพียงแต่จำและเลียนแบบไปเรื่อย ๆ โดยมีได้พัฒนาทางความคิดเลย วิธีนี้มีได้
เน้นความสำคัญของการพูดเท่าใดนัก

6. วิธีการสอนที่เน้นการสื่อความหมาย (Communicative Approach) วิธีนี้
มาจากแนวคิดที่ว่าวิธีการสอนภาษาเท่าที่เป็นอยู่มิได้เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาสื่อความหมายได้
อย่างแท้จริง วิธีการนี้จึงเน้นในเรื่องของการสื่อความหมาย (Communicate) มากกว่า
ที่จะเน้นการจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ลำดับชั้นการสอนจะเรียงจากสิ่งที่จะให้ประโยชน์แก่
ผู้เรียนมากที่สุด หรือเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันสภาพแวดล้อมของผู้เรียนมากที่สุดก่อน
วิธีนี้เน้นความสำคัญของทักษะการพูดเช่นกัน แต่มีวิธีการฝึกต่างจากวิธีการสอนแบบฟัง-พูด¹

ในปัจจุบันวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีแนวโน้มมุ่งไปสู่การสอนแบบเอกซ์ทรา
และแบบศูนย์การเรียน ซึ่งเปลี่ยนบทบาทของครูจากผู้ควบคุมชั้นมาเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง

¹ คณะนิเทศศาสตร์ การสอนภาษาอังกฤษ, "ทฤษฎีและวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ต่างประเทศ" (รายงานประกอบการศึกษาวิชาทฤษฎีและวิธีสอนภาษาอังกฤษ ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา
2519-2520), หน้า 1-37. (พิมพ์คัด).

แก่ผู้เรียน และให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนมากกว่าแต่ก่อน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนตามระดับความสามารถ ทำให้ผู้เรียนมีวินัยและรู้จักรับผิดชอบตนเองดีขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถทดสอบผลความก้าวหน้าของตนได้ตลอดเวลา สำหรับครูก็ต้องเพิ่มความรับผิดชอบและเพิ่มพูนความรู้หาวิธีแก้ไขปรับปรุงวิธีการสอนของตนอยู่เสมอ เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ความตื่นตัวของครูก็ยังมีไม่มากพอ ตามโรงเรียนต่าง ๆ แม้แต่ในกรุงเทพมหานครก็ยังมีครูที่เคยชินกับการสอนภาษาอังกฤษแบบให้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์และการแปลอยู่เป็นจำนวนมากน้อย ทั้ง ๆ ที่ครูเหล่านั้นได้ผ่านการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่มาแล้วก็ตาม ตามความเห็นของผู้วิจัย วิธีการสอนไม่ว่าจะเป็นแบบใดจะได้ผลมากน้อยเพียงไหนย่อมขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของครูผู้สอนในการเลือกใช้ และการรู้จักผสมผสานให้เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นสำคัญ

ในด้านการเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กนั้น นายแพทย์ไวล์เดอร์ เพนฟิลด์ (Wilder Penfield)¹ ผู้เชี่ยวชาญทางระบบประสาท ชาวแคนาดา กล่าวว่า ตามทฤษฎีเกี่ยวกับความถนัดตามธรรมชาติในการเรียนภาษาในค่านกลไกของสมองและพัฒนาการของอวัยวะของสมองนั้น ทำให้เด็กมีความสามารถเป็นพิเศษในการเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 10 ปี และต่อไปจนอายุ 14 ปี ในระหว่างอายุ 8-10 ปีนั้นเป็นระยะเวลาที่สมองยึดหยุ่นได้มากที่สุด และมีความสามารถพิเศษเกี่ยวกับการพูดหลังจากอายุ 14 ปีแล้วอวัยวะต่าง ๆ ดังกล่าวจะมีความยืดหยุ่นมากขึ้น และจะช้าลง มีความสามารถในการรับรู้น้อยลงเกี่ยวกับการเรียนภาษา ทั้งนี้เพราะเด็กวัยนี้กำลังจะเริ่มใช้เหตุผลและคิดถึงสิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น

¹ Wilder Penfield, "A Consideration of the Neurophysiological Mechanism of Speech and Some Educational Consequences," Bulletin of the American Academy of Arts and Science 5 (February 1953): 199-214.

ฉะนั้น จากการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการได้เคยกำหนดให้เริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คือเมื่อเด็กอายุประมาณ 9-11 ปีนั้น ถ้าพิจารณาตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแล้ว อายุดังกล่าวเป็นวัยที่เหมาะสม และควรจัดสอน เพราะผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศให้แก่เด็กทั้งที่เป็นครู และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระบบประสาทต่างเห็นพ้องต้องกันว่า เด็กเล็ก ๆ นั้นมีความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ดี เช่น ศาสตราจารย์ เฟย์ แอล บัมพาส (Faye L. Bumpass)¹ ได้กล่าวไว้ว่า เด็กมีความสามารถในการฟังเสียงต่าง ๆ และมีความสามารถในการจำเป็นพิเศษ และความสามารถดังกล่าวจะถึงขีดสุดก่อนอายุ 12 ปี ในระยะก่อนหน้านั้นเด็กจะสามารถเลียนเสียงและจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง นอกจากนี้เด็กยังไม่มี ความกระตือรือร้นที่จะแสดงออก อีกทั้งยังไม่รู้ภาษาของตนเองมากนัก เป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาอื่นเหมือนอย่างที่เราพบกับผู้ที่มีอายุมากกว่า ควบเหตุผลดังกล่าวนี้เด็กจึงสามารถเรียนภาษาได้ดี

แต่ในประเทศไทยการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยไม่สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์เนื่องด้วยสาเหตุต่าง ๆ กันที่ คิต พงศทัต และ ศิธร แสงขนู² ได้กล่าวไว้ในคู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับเด็กไทย พอสรุปได้ดังนี้

1. สิ่งแวดล้อมต่างกัน คือเด็กไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศตลอดเวลาเหมือนภาษาแม่

¹ Faye L. Bumpass, Teaching Young Students English as a Foreign Language (New York: American Book Co., 1963), p. 4.

² คิต พงศทัต และ ศิธร แสงขนู, คู่มือครูภาษาอังกฤษ : ภาคทฤษฎีและปฏิบัติ (พระนคร: โรงพิมพ์สามมิตร, 2514), หน้า 7.

2. เวลาเรียนและโอกาสของการฟังและฝึกเรียนเสียงภาษาต่างประเทศน้อยกว่าภาษาแม่มาก สำหรับเด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะมีโอกาสฟังและเรียนภาษาแม่ คือภาษาไทยของตนเองอยู่ถึง 6-7 ปี เป็นอย่างน้อยก่อนที่จะเรียนอ่านและเขียน
3. เด็กมักนำเสียงและโครงสร้างของภาษาแม่ที่ได้ฝึกใช้จนคิดเป็นนิสัยไปใช้ในภาษาต่างประเทศที่ตนเรียน
4. เด็กส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนภาษาต่างประเทศจากเจ้าของภาษาโดยตรง และการทำความเข้าใจในวัฒนธรรมของต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้อ่านเข้าใจความหมายและการใช้ภาษาก็ต้องศึกษาเป็นเวลานานแรมปี
5. หลักสูตรการเรียนภาษาต่างประเทศ มุ่งให้เด็กฟัง พูด อ่าน เขียนไปด้วยกัน เป็นการฝึกธรรมชาติของการเรียนภาษาอยู่บาง เพราะการฟัง พูด ต้องคล่องก่อนการเรียนอ่าน และเขียน

นอกจากนี้ จอห์น คิมบลิว เรนเนอร์, โรเบิร์ต เอฟ ไบเบนส์ และ ยีน ดี เชฟเฮิร์ด (John W. Renner, Robert F. Bibens, and Gene D. Shepherd)¹ ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเสมอ ๆ ต่อเนื่องกันในโรงเรียนว่ามักเกิดจากครู ครูไม่มีใครรู้จักเลือกใช้อุปกรณ์การสอนให้เหมาะสมกับวิชาเรียน ครูใช้ตำราเรียนไม่เป็น วิธีที่ง่ายที่สุดที่ครูมักทำคือเปิดตำราหน้าแรกในชั่วโมงแรก และเปิดหน้าสุดท้ายในชั่วโมงสุดท้าย ซึ่งวิธีนี้เรนเนอร์ และคณะไม่เห็นด้วย เพราะตำราเรียนเป็นเพียงสิ่งประกอบการเรียนสิ่งหนึ่งเท่านั้น นอกจากตำราเรียนแล้วครูควรจะต้องเลือกดูว่าวัสดุใดบ้างที่จะช่วยให้การสอนของตนเป็นที่เข้าใจแก่นักเรียน ครูจะต้องเลือกใช้วัสดุประกอบการสอนที่เหมาะสมซึ่งไม่ใช่สิ่งง่าย แต่ถาครูรู้จักเลือกใช้อุปกรณ์ที่ช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้แล้ว

1

John W. Renner, Robert F. Bibens, and Gene D. Shepherd, Guiding Learning in the Secondary Schools (New York: Harper and Row Publishers, 1972), p. 255.

ก็จะช่วยให้เด็กนักเรียนเกิดความเข้าใจ เกิดสติปัญญา และทำให้เป็นผู้ที่มีเหตุผล ข้อสำคัญคือครูต้องรู้จักเลือกใช้อุปกรณ์การสอนให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนแต่ละวิชา และให้เกิดประโยชน์แก่เด็กนักเรียนอย่างแท้จริง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้จำนวนมาก ซึ่งจะขอกล่าวถึงงานวิจัยที่สำคัญ ๆ ดังนี้

ใน ค.ศ. 1967 รัสเซลล์ ฮาโรลด์ บิชอป (Russell Harold Bishop)¹ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิธีสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐโอเรกอน ตามโครงการ FLES (Foreign Language Elementary School) หรือโครงการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่าวิธีการสอนที่ครูใช้ได้ดีจะต้องใช้กิจกรรมประกอบ เช่น การใช้ดนตรี หรือเพลง การแสดงเรื่องตลกสั้น ๆ และการแสดงแบบละคร รวมไปถึงการฝึก (Drills) การแสดงบทบาท (Role Playing) และการฝึกฟัง-พูด อุปกรณ์ที่ใช้ได้ดีที่สุด คือเครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง แอ่นเสียง เครื่องใช้หูฟัง (Earphone) ภาพยนตร์และเกมต่าง ๆ สำหรับวิธีการสอนที่ครูใช้ไม่ได้ผล ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัด แปล การใช้วิธีการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การใช้วิธีฝึกซ้ำ ๆ มากเกินไป การใช้วิธีฝึกฟัง-พูด โดยไม่มีภาพหรือของจริง

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยได้สรุปว่าการสอนที่ดีเยี่ยมจะต้องใช้วิธีสอนหลายอย่าง และใช้อุปกรณ์ให้มากขึ้น โดยเฉพาะครูที่สอนภาษานั้นจะต้องเข้ารับการอบรมอย่างสม่ำเสมอ

¹ Russell Harold Bishop, "Foreign Language in the Elementary School: A Study of Methods in Selected Areas of Oregon," Dissertation Abstracts International 27 (January 1967): 2093-2094.

ใน ค.ศ. 1971 โอดเลย์ ลอยด์ คิวเอเยอร์ (Audley Lloyd Dwyer)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โครงการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาระยะแรกเริ่มในจาไมกา" สรุปผลการวิจัยได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในจาไมกา ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ได้มีการริเริ่มโครงการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น เช่น มีการอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น ครูผู้สอนจะต้องมีศรัทธาต่อวิชาชีพ มีความรู้ดี มีจิตวิทยา และมนุษยสัมพันธ์ดีพอที่จะเข้าใจนักเรียนแต่ละคนด้วย นอกจากนี้สภาพแวดล้อมทางบ้านและกลุ่มเพื่อนก็มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก

ใน ค.ศ. 1973 อานา บี ซัลแมน (Ana B. Szulman)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความเป็นมาของการใช้สื่อการสอนในการสอนภาษาต่างประเทศ และการปรับปรุงเทคนิคการสอนภาษาต่างประเทศ" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ทักษะพื้นฐานอย่างแรกในการสอนภาษาจะต้องสอนทักษะด้านการพูดก่อน เพื่อให้ให้นักเรียนนำไปใช้ในการสนทนาโต้ตอบได้ มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ เช่น การมีห้องปฏิบัติการทางภาษา การสอนภาษาโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง โทรทัศน์ หรือ คอมพิวเตอร์ในการสอนบทสนทนา หรือฝึกพูด ครูผู้สอนควรใช้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้คุ้นเคยอยู่แล้ว เพราะจะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจยิ่งขึ้น

¹ Audley Lloyd Dwyer, "A Proposal for Improving the Teaching of English in the Lower Primary Grades in Jamaican Schools," Dissertation Abstracts International 32 (December 1971): 2906 A.

² Ana B. Szulman, "The Historical Development of the Use of Instructional Media in the Teaching of Foreign Language with Implications for the Improvement of Techniques in Foreign Language Teaching," Dissertation Abstracts International 34 (December 1973): 2939 A.

ในปีเดียวกันนี้ คิวท์ แอล เบอร์ตัน (Dwight L. Burton)¹ ได้กล่าวถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนของครู คือหลักสูตรว่า หลักสูตรควรเปิดกว้างใช้ในระยะเวลาสั้น ๆ ควรยืดหยุ่นได้ และมีโปรแกรมการสอนที่กว้างขวาง ครูควรมหาทางให้เด็กมีพัฒนาการทาง ภาษา โดยหัดให้เด็กรู้จักสังเกต ครูควรใช้วิธีทดสอบเพื่อให้ทราบว่าเด็กสามารถนำความรู้ ภาษาอังกฤษไปใช้ได้หรือไม่

ใน ค.ศ. 1979 ดอรา แม รอกเจอร์ส (Dora Mae Rogers)² ได้ทำการ วิจัยเรื่อง "องค์ประกอบทางจิตวิทยาสังคมที่มีอิทธิพลต่อการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวของการเรียนภาษาต่างประเทศได้ ครูจำเป็นต้องมีความรู้ และศึกษาถึง อารมณ์และทัศนคติของนักเรียน เพื่อหาทางช่วยเหลือนักเรียน เนื่องจากองค์ประกอบต่าง ๆ ทางจิตวิทยา สังคม และวัฒนธรรม ล้วนมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาทั้งสิ้น

ใน ค.ศ. 1980 อับดุล-กาห์นี ฮาสน์ อับดุล-กาห์นี (Abdul-Ghani Hasan Abdul-Ghani)³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติ การรับ และการเรียนรู้ภาษาที่สอง" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง สมรรถนะผลของการเรียนรู้

¹ Dwight L. Burton, "Research in the Teaching of English : The Troubled Dream," Research in the Teaching of English 7(Fall 1973): 167.

² Dora Mae Rogers, "Psycho-Social Factors Influencing the Learning of a Second or a Foreign Language," Dissertation Abstracts International 40(August, 1979): 718 A.

³ Abdul-Ghani Hasan Abdul-Ghani, "Perceived Attitudes and Second Language Learning," Dissertation Abstracts International 40(January 1980): 3996-3997 B.

ภาษาขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้เรียน ซึ่งมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางจิตวิทยาสังคมของนักเรียนด้วย

นอกจากนี้ ใค้มีผู้วิจัยถึงสาเหตุและปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

ใน ค.ศ. 1972 คอนสแตนติน พี กาแลนทิส (Constantine P. Kalantzis)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเกิดขึ้นเพราะครูเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ ครูสอนภาษาโดยไม่คำนึงว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมในรูปแบบอย่างหนึ่งของมนุษย์ และมีักสอนโดยคิดว่าภาษาเป็นสิ่งที่สามารถเขียนแบบได้ เมื่อเป็นเช่นนี้เวลาสอนครูจึงไม่คำนึงถึงลักษณะทางจิตวิทยาและสังคมของการเรียนรู้ของเด็ก อีกประการหนึ่ง ครูมักสอนโดยคิดว่า เป็นหน้าที่ที่จะต้องสอนเท่านั้น จึงไม่อุทิศตนเองให้กับงานเท่าที่ควร ผู้วิจัยสรุปว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะได้ผลอย่างจริงจัง ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน เป็นสำคัญ ในอันที่จะใช้หลักสูตรให้บรรลุตามเป้าหมาย โดยการนำเอาลักษณะทางสังคมและจิตวิทยา มาผสมผสานเข้ากับความรู้ทางด้านภาษาและวิธีการสอนของครู นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้กล่าวว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นปัญหาของครูผู้สอนเท่านั้น ยังเป็นปัญหาของผู้บริหารของแต่ละโรงเรียนที่ควรจะพิจารณาหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนของตนด้วย

¹ Constantine P. Kalantzis, "The Systems Approach to Instruction English as a Second Language," Dissertation Abstracts International 33 (October 1972) : 1321 A.

ใน ค.ศ. 1973 ชาลส์ เวบบ์ สแตนฟีลด์ จูเนียร์ (Charles Webb Stansfield, Jr.)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาของมลรัฐโคลอมเบีย" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูมักจะเป็นผู้พูดมากกว่านักเรียน จำนวนนักเรียนที่มากเกินไปในชั้นหนึ่ง ๆ เป็นปัญหาต่อการสอนทักษะฟัง-พูดมากที่สุด ทำให้ทักษะทั้งสองด้านของนักเรียนไม่ค้ำเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามก็ตามควรมีองค์การหรือสมาคมต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ให้คำแนะนำปรึกษาหรือมีบทบาทในการนำวิธีการสอนใหม่ ๆ มาอบรมให้กับครูสอนภาษาอังกฤษเป็นการช่วยเหลือให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ใน ค.ศ. 1976 โอเมอร์ โมฮัมเหม็ด แอบเดลราโซล (Omer Mohamed Abdelrasoul)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในประเทศซูดาน" สรุปผลการวิจัยได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองและสังคมในซูดานมีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับมัธยมและมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังมีจำนวนครูไม่พอกับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น อุปสรรคสำคัญคือการใช้วิธีการสอนเก่า ๆ และหลักสูตรที่ล้าสมัย ดังนั้น ควรปรับปรุงเรื่องหลักสูตรและวิธีการสอนให้ทันสมัยขึ้น เพราะนักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการทำงานหรือการประกอบอาชีพของตน

¹ Charles Webb Stansfield, Jr., "The Teaching of English in Colombian Public Secondary Schools," Dissertation Abstracts International 34 (December 1973): 2938 A.

² Omer Mohamed Abdelrasoul, "The Teaching of English in the Sudan," Dissertation Abstracts International 38 (February 1976): 4538 A.

ในปีเดียวกันนี้ กอทวิน วอย ไอโลกา (Godwin Nwoye Iloka)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไนจีเรีย" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ไนจีเรียเป็นประเทศที่ยังคอยพัฒนาโดยเฉพาะทางด้านการศึกษาซึ่งอยู่ในระยะแรกเริ่ม และเป็นโครงการทดลองอยู่มาก ในการสอนภาษาอังกฤษก็เช่นกัน ยังขาดอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขาดแคลนครุมนับเป็นปัญหาสำคัญที่สุด อย่างไรก็ตาม ได้มีการจัดตั้งโครงการฝึกหัดครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เพื่อจะช่วยให้การสอนภาษาอังกฤษได้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรียยังให้ความสำคัญกับทักษะด้านการพูดและการอ่านมากที่สุด

ใน ค.ศ. 1979 นิทซา ลาดโธ แบร์ริโอส (Nitza Lladó -Berríos)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับภาษาและความหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศเปอร์โตริโก" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ถึงแม้ว่านักเรียนชาวเปอร์โตริกัน จะเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา แต่ก็ไม่ได้ผลเท่าที่ควร เนื่องจากขาดสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาได้คือพอ ทัศนคติของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนในเมือง หรือนอกเมืองที่มีต่อภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ต่างก็เห็นว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับการสอนของครู เวลา และความอดทน

¹ Godwin Nwoye Iloka, "The Teaching of English as a Foreign Language in Nigeria," Dissertation Abstracts International 36 (January 1976): 4223 A - 4224.A.

² Nitza Lladó-Berríos, "English as a Second Language in Puerto Rico : A Language Attitude Study and Its Pedagogical Implications," Dissertation Abstracts International 39 (June 1979): 7321 A - 7322 A.

ในปีเดียวกันนี้ พาร์วิน ราบี (Parvin Rabie)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การปรับปรุงวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนของประเทศอิหร่าน" สรุปผลการวิจัยได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในอิหร่านไม่ได้ผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพูด สาเหตุหนึ่ง เนื่องมาจาก การขาดสิ่งอำนวยความสะดวกหลาย ๆ อย่าง เช่น วัสดุอุปกรณ์การสอน หรือ โสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ที่เป็นเช่นนั้น เพราะ ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงมากเกินกว่าที่จะนำมาใช้ได้ในแต่ละโรงเรียน ผู้วิจัยเน้นอุปกรณ์ในการเรียนการสอนมากกว่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนการสอนภาษาใดโดยลติ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับผู้ใช้ควยว่า จะใช้เป็นหรือไม่ หรือใช้ได้เหมาะสมเพียงใด

งานวิจัยในประเทศไทย

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น อาจสรุปได้ ดังนี้

✓ ใน พ.ศ. 2503 อ่างา โชกิจติ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งจะต้องมีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาครู ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะเสริมสร้างทัศนคติอันดีงามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

¹ Parvin Rabie, "Improving the Method of Teaching English as a Second Language in Iranian Schools," Dissertation Abstracts International 40(December 1979): 3095 A..

² อ่างา โชกิจติ, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 91-92.

เพื่อให้เด็กรักการเรียนภาษาอังกฤษ สนใจและตั้งใจเรียน โดยที่ตัวครูจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเสียก่อน เพราะในการสอน ถ้าครูไม่ได้รับการฝึกฝนมาดีพอ ไม่มี ความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาเด็กเลย ครูจะไม่เข้าใจเด็ก การสอนก็ไม่สนุกไม่เป็นที่น่าสนใจ ของเด็ก ทำให้เด็กเบื่อเรียน และเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่อยาก เรียนอีกต่อไป

ใน พ.ศ. 2505 นันทนา อึ้งสกุล¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติ เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สายอาชีพ (แผนกพาณิชยการ) สรุปได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษจะได้ผลดี ก็เพราะครู และนักเรียนร่วมมือกัน โดยมี อุปกรณ์การสอนช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ นักเรียนส่วนมากเห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ ต่อชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษควรปรับปรุงแก้ไขการสอน ไวยากรณ์ในชั้นมัธยมศึกษา หาวิธีให้เด็กมีโอกาสฝึกมาก ๆ จนเกิดเป็นนิสัย และควรพยายาม ใช้กิจกรรมและอุปกรณ์ช่วยในการสอนให้มากที่สุด

ใน พ.ศ. 2508 สุวรรณี เต็งอำนวยการ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจ ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" ได้ให้ข้อคิดว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ควรมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน มีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการ และวิชาครู ในการสอนครูต้องเตรียมการสอนอย่างดี เลือกวิธีสอนโดยขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมและตัวนักเรียน

¹ นันทนา อึ้งสกุล, "การสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สายอาชีพ (แผนกพาณิชยการ)" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร- บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505), หน้า 66-69.

² สุวรรณี เต็งอำนวยการ, "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษา- ตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508), หน้า 95-96.

มีการสอนที่เร้าใจนักเรียน และให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ พยายามจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน และต้องฉลาดในการจัดกิจกรรม และใช้อุปกรณ์การสอน

ใน พ.ศ. 2510 วาณี วานิชชา¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา" สรุปผลได้ว่า นักเรียนส่วนมากเรียนโดยปฏิบัติตามคำแนะนำของครู และต้องการให้ครูสอนโดยเปิดโอกาสให้คนได้ใช้ทักษะทั้งสี่มาก ๆ นักเรียนคิดว่า การเรียนกับชาวต่างประเทศ ไม่ได้เนื้อหาละเอียดเท่าที่ควร การสอนของครูโดยทั่วไป มักมีอุปกรณ์การสอนเสมอ มีกิจกรรมประกอบการสอน บางครั้ง เช่น การเล่นเกม การอภิปรายโต้วาที แต่ครูมักจะประสบปัญหาเสมอในการสอนให้นักเรียนออกเสียง ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนการสอนด้วย พบว่า มักเกิดจากตัวนักเรียนมากกว่าครูผู้สอน ครูควรทราบปัญหาของนักเรียนของตน และช่วยหาทางแก้ปัญหาเหล่านั้นด้วย

ใน พ.ศ. 2512 นุปผชาติ เฟ่งพินิจ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้ผลดีนั้น การเตรียมครูเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูจะต้องได้รับการฝึกอบรมทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ เพื่อทำการสอน

¹ วาณี วานิชชา, "การศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511), หน้า 78-80.

² นุปผชาติ เฟ่งพินิจ, "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2512), หน้า 98-102.

โดยเฉพาะ นอกจากนี้เครื่องมือต่าง ๆ ที่ครูจะนำมาใช้เพื่อให้บรรลุผลดังที่ต้องการ ต้องจัดเตรียมให้พร้อม เพราะถาขาดแล้ว อาจเป็นอุปสรรคสำคัญที่ครูไม่สามารถจะบรรลุจุดหมายปลายทางที่ต้องการได้

ใน พ.ศ. 2513 ชุมพล ปานเกตุ¹ ทำการวิจัยเรื่อง "สัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" พบว่า จำนวนปีและสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษไม่เกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กเล็ก ๆ ยังไม่เข้าใจภาษาของตนดีพอ เมื่อต้องเรียนภาษาอื่น ซึ่งมีโครงสร้างที่แตกต่างกับภาษาไทยมาก ย่อมทำให้เกิดความสับสน เลยใช้โครงสร้างของสองภาษาปะปนกัน เรื่องนี้จึงเป็นปัญหาที่ถกเถียงกันในหมู่นักการศึกษาอยู่ว่า ควรสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็กหรือไม่

ในปีเดียวกันนี้ ทิพวรรณ จันทรสติชัย² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร" สรุปได้ว่า ครูส่วนมากมีความรู้ในด้านเนื้อหาและวิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นดีพอ ส่วนมากพยายามใช้การสอนแผนใหม่ แต่ยังสอนทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่สัมพันธ์กัน ไม่เรียงลำดับกัน มักเน้นทักษะการเขียนมากที่สุด และสอนทักษะการพูดน้อยที่สุด ในด้านองค์ประกอบของภาษา ครูสอนเรื่องเสียงน้อยกว่า เรื่องศัพท์และไวยากรณ์มาก ในด้านการสอนอ่าน ยังนิยมใช้วิธีการเปลือย การใช้อุปกรณ์การสอน มักใช้แต่กระดานดำและชอล์ก นักเรียนส่วนมากมีส่วนร่วมใน

¹ ชุมพล ปานเกตุ, "สัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 53-56.

² ทิพวรรณ จันทรสติชัย, "การศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 149-150.

กิจกรรมการสอน แต่มักเป็นเพียงการตอบคำถามเท่านั้น หนังสือแบบเรียนที่ใช้กันอยู่ เป็นอุปสรรคต่อวิธีการสอนแบบใหม่มาก เพราะเป็นแบบเรียนที่ไม่มีการฝึกทักษะให้ครบทั้งสี่ทักษะ ไม่มีการฝึกสนทนา และไม่เน้นการฝึกเสียงที่เป็นปัญหา ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้จัดกิจกรรมการเขียน และการสอนหลาย ๆ แบบ การสอนควรสอนให้ครบทุกทักษะ และให้ความสัมพันธ์กัน การวัดผลไม่ว่าจะเป็นข้อทดสอบของทางโรงเรียน หรือของกระทรวง-ศึกษาธิการ ควรให้สัมพันธ์กับหลักสูตรโดยครอบคลุมทักษะทั้งสี่ และเนื้อหาของภาษาคด้วย

นอกจากนี้ ระชิต ฐูเชิน¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติและปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในจังหวัดลำปาง" ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูและวิธีการสอนของครูเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่จะทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูที่สอนภาษาอังกฤษจะต้องพัฒนาการสอนของตนให้มีวิธีการที่ดีอยู่เสมอ เพราะวิธีการสอนของครูจะเป็นเครื่องตัดสินใจให้นักเรียนอยากเรียนหรือไม่อยากเรียนได้ วิธีการสอนที่ดีควรเริ่มจากทักษะที่ง่ายที่สุด และเรื่องที่นำเสนอใจที่สุดก่อน แล้วจึงค่อยให้ยากขึ้นตามลำดับ เพื่อเป็นการวางพื้นฐานตั้งแต่เริ่มให้มั่นคง และสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษพร้อมกันไปด้วย

ในค่านสาเหตุและปัญหาของความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้มีผู้วิจัยไว้ ดังนี้

ใน พ.ศ. 2503 ภาพันธ์ ยมาภัย² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษา-

¹ ระชิต ฐูเชิน, "การสำรวจทัศนคติและปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในจังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2513" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 59-65.

² ภาพันธ์ ยมาภัย, "การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียนในชั้นมัธยมต้นในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 275-277.

อังกฤษแก่ผู้ที่เริ่มเรียน ในชั้นมัธยมต้นในประเทศไทย" พบว่า ร้อยละ 25 ของครูที่สอนภาษาอังกฤษไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอในการสอนภาษาอังกฤษ และไม่เคยได้รับการศึกษาวรรณกรรมเกี่ยวกับวิธีสอนมาก่อน ครูมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับภาษามากกว่าวิธีสอน และครูส่วนมากสนใจในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมส่วนตัว

ในปีเดียวกันนี้ อุทัย รัชกุล¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์" พบว่าปัญหาเกี่ยวกับการสอนของครูส่วนใหญ่ คือ ไม่เปลี่ยนแปลงการสอนไปตามความต้องการ ของสังคม ซึ่งปัจจุบันเน้นการใช้ทักษะสี่ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน สัมพันธ์กันไปตามลำดับ และครอบคลุมเนื้อหาทางภาษาคว้ย

ใน พ.ศ. 2504 สุวรรณ เทียรทิรัญ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของครูที่มีต่อการใช้อุปกรณ์การสอนในโรงเรียนประถมศึกษา" พบว่า ถึงแม้ทางโรงเรียนจะมีอุปกรณ์ ครูก็ไม่เคยใช้ ไม่ได้เตรียมการสอน และไม่ทราบว่า จะใช้อุปกรณ์อะไร ประกอบการสอนตอนไหน อุปกรณ์การสอนจึงเป็นสิ่งที่ครูต้องเตรียมล่วงหน้า ทดลองดูก่อน หรือใช้ดูก่อน เพราะเมื่อไม่มีการเตรียมล่วงหน้า ครูก็จะใช้อุปกรณ์ไม่ถูก

ใน พ.ศ. 2507 ทวงรัตน์ ประคัมแก้ว³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียน

¹ อุทัย รัชกุล, "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 74.

² สุวรรณ เทียรทิรัญ, "การสำรวจความคิดเห็นของครูที่มีต่อการใช้อุปกรณ์การสอนในโรงเรียนประถมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504), หน้า 49.

³ ทวงรัตน์ ประคัมแก้ว, "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 38-40.

รัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" พบว่าทัศนคติของนักเรียนที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจาก การที่มีพื้นฐานความรู้ไม่ดี ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูควรพยายามชี้ให้นักเรียน เห็นความสำคัญ และวางรากฐานของการเรียนภาษาอังกฤษตอนต้นให้มั่นคง และเริ่มสอน จากทักษะที่ง่ายที่สุด และเรื่องที่น่าสนใจก่อน แล้วจึงค่อย ๆ ให้อากขึ้นตามลำดับ เพราะ การที่นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ดี เข้าใจตั้งแต่แรก และมีทัศนคติที่ดีมาตั้งแต่ต้น จะทำให้ไม่เกิด ปัญหาเมื่ออยู่ชั้นสูง ๆ

ใน พ.ศ. 2511 เทียมจันทร์ รามนันท์¹ ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหา ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนทวิธา-ภิเศก" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนนี้ส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ไม่ดี แต่ก็เห็นว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ แต่เนื่องจากพื้นฐานเดิมของตนไม่ดี จึงต้องการให้ครูพูดไทย บาง อังกฤษบ้างสลับกันไป ครูควรช่วยนักเรียนได้ โดยหาวิธีการสอนที่ดี ทำให้นักเรียนสนใจ มีอุปกรณ์การสอนพอสมควร และที่สำคัญก็คือ ครูจะต้องปรับปรุงบุคลิกภาพของตนไม่ให้เป็นคน เจาอารมณด้วย

ใน พ.ศ. 2512 จิตรลดา อุทัยภาส² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็น

¹ เทียมจันทร์ รามนันท์, "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนทวิธาภิเศก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511), หน้า 31-35.

² จิตรลดา อุทัยภาส, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนสตรีวิทยา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 58-59.

เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ โรงเรียนสตรีวิทยา" สรุปได้ว่า วิธีการสอนของครูในขณะที่สอนชั้นประถม หรือมัธยมต้น ครูส่วนมากจะมีวิธีการสอนแบบพูดภาษาไทยมาก พูดภาษาอังกฤษเป็นบางครั้ง ซึ่งการสอนแบบนี้จะมีผลต่อนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบแปล ทำให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษแบบภาษาไทย วิธีการสอนที่ครูใช้รองลงมาคือ พูดภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก พูดภาษาไทยในเวลาให้นักเรียนไม่เข้าใจ ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ต้องการฝึกทักษะทั้งสี่ของนักเรียน และวิธีสอนที่นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการ คือ ให้ครูสอนโดยพูดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษปนกันไป นักเรียนส่วนมากมีความต้องการให้ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้มาก ๆ ลักษณะของครูที่ดี คือ ครูที่มีวิธีการสอนดี สอนเข้าใจง่าย และยอมรับฟังเหตุผลของนักเรียนบาง

ในปีเดียวกันนี้ วิรัตน์ ไวยกุล¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512 สรุปปัญหาต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ด้านเกี่ยวกับตัวครู การออกเสียงภาษาอังกฤษของครู ยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร โอกาสที่ครูจะได้รับการอบรมมีน้อย ครูคนเดียวต้องสอนหลายวิชา และมีชั่วโมงสอนค่อนข้างมาก ทำให้ไม่สามารถจะเอาใจใส่ปรับปรุงการสอนได้เต็มที่
2. ด้านกิจกรรมการสอน โรงเรียนขาดอุปกรณ์ ขาดความรู้และสภาพแวดล้อม ไม่อำนวยความสะดวกกิจกรรมการสอน
3. ด้านหลักสูตรและแบบเรียน หลักสูตรมีเนื้อหากว้างเกินไป เนื้อเรื่องในหนังสือเรียนบางตอนสับสน และไม่ค่อยเหมาะสมกับท้องถิ่น

¹วิรัตน์ ไวยกุล, "การศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2512" (ปริทัศน์นพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2513), หน้า 99-100.

นอกจากนี้ อรสา ปราชญ์นคร¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ โสตทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาล ใน จังหวัดพระนครและธนบุรี" พบว่า ครูส่วนมากยังไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการใช้โสต- ทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน เพราะกลัวสอนไม่ทันตามหลักสูตร ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ทางโรงเรียนควรจัดอบรมครูทางด้านโสตทัศนศึกษา และให้ครูได้มีโอกาสหาเวลาไปชม นิทรรศการวัสดุอุปกรณ์ของโรงเรียนต่าง ๆ

ใน พ.ศ. 2513 เมตตา บุญยากกร² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอน ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมา" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัญหา ในด้านวิชาการ คือ มีครูส่วนน้อยที่เตรียมการสอน ครูส่วนมากใช้วิธีสอนทั้งแบบเก่าและใหม่ ทำให้ผลการสอนไม่ดีเท่าที่ควร แบบเรียนยังไม่เหมาะสม โรงเรียนส่วนมากยังขาดอุปกรณ์ การสอน โรงเรียนราษฎรบางแห่งไม่มีอุปกรณ์การสอน ครูส่วนมากไม่ได้จัดกิจกรรมใด ๆ ทั้งในห้องเรียนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ช่วยส่งเสริมประสบการณ์ของนักเรียน

ใน พ.ศ. 2514 สุรินทร์ ทองสิงห์³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจ ปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5

¹ อรสา ปราชญ์นคร, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 82.

² เมตตา บุญยากกร, "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน จังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512), หน้า 98-101.

³ สุรินทร์ ทองสิงห์, "การสำรวจปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2514" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 67-70.

ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุโขทัย" พบว่า อุปกรณ์บางอย่างโรงเรียนมีแล้ว แต่ครูภาษาอังกฤษไม่มีโอกาสใช้ เช่น เครื่องรับวิทยุ ซึ่ง กรมสามัญศึกษาจัดหาไปให้เพื่อรับรายการภาษาอังกฤษจากสถานีวิทยุศึกษา ส่วนเครื่องบันทึกเสียง สำหรับฝึกการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษไม่มีโอกาสใช้ เพราะโรงเรียนนำไปใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่น โรงเรียนมีห้องสมุดขนาดใหญ่ มีหนังสือภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก แต่ทางโรงเรียนไม่สามารถจัดบริการห้องสมุดให้แก่นักเรียนได้เต็มที่ เพราะบรรณารักษ์ห้องสมุดมีชั่วโมงสอนเท่ากับครูคนอื่น ๆ และนักเรียนมีชั่วโมงเรียนตลอดวัน จึงมีโอกาสดูหาความรู้ในห้องสมุดได้น้อยมาก เพราะห้องสมุดจะเปิดเพียงเวลาจำกัด

ใน พ.ศ. 2516 ปรีชา หงส์นาค¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา" พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยอมรับว่าอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องมาจาก ตัวของนักเรียนเอง และอันดับรองลงมา คือ ครูผู้สอน เช่น ครูไม่ค่อยเตรียมการสอน ไม่ใช่อุปกรณ์ ไม่จัดกิจกรรมประกอบการสอน ไม่คอยคิดแปลงคำถาม หรือ วิธีฝึกทักษะตามความสามารถของนักเรียน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูควรได้รับการอบรมให้ทราบถึงวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ และการสอนภาษาอังกฤษเพื่อฝึกทักษะทั้งสี่ด้าน ครูควรให้โอกาสแก่นักเรียนในการตอบสนอง และมีส่วนร่วมในกิจกรรม และควรฝึกทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนให้มากกว่าเดิม เช่น อาจใช้ เครื่องบันทึกเสียง หรือ แผ่นเสียงภาษาอังกฤษช่วยในการสอน

¹ ปรีชา หงส์นาค, "ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา ปีการศึกษา 2516" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 80.

ถึงแม้ว่ามีผู้วิจัยเกี่ยวกับตัวครู นักเรียน และหลักสูตรภาษาอังกฤษไว้มาก แต่การสำรวจความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษทั้งในระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาในขณะเดียวกันยังมิได้มีผู้ใดทำการวิจัยไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ซึ่งความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษทั้งสองระดับนี้จะชี้ให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้เห็นถึงสภาพการเรียนการสอน ความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องและใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย